

KATIE FFORDE

Roosi-
suvi

Armuda pole kunagi
liiga hilja

Originaali tiitel:
Katie Fforde
A Rose Petal Summer
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Selle raamatu sisu on väljamõeldis. Nimed ja tegelaskujud on üksnes autori kujutlusvõime vili ning igasugune sarnasus tegelike inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Katie Fforde
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E08385520
ISBN 978-9949-82-644-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Tänuavaldused

Minu raamatute taga on alati palju inimesi. Selle romaani idee on taeva saadetud, aga mõnikord loovad kõiksuse inimesed ja olen neile selle eest südamest tänulik. Järgnevalt mõned neist. Palun vabandust, kui kellegi unustasin. Mul polnud plaanis kedagi välja jätta!

Täna Emmanuelle Moeglini loomelaborist Experimental Perfume Club inspiratsiooni ja rikkaliku allikmaterjali eest.

Aitäh minu poja sõbrale Joby Osmanile, kes arutles minuga selle raamatu idee üle ja veenis mind selle võimalikkuses.

Täna kogenud reisiagenti Jane Wenham-Jonesi kirjutamismaterjali eest.

Järgnevalt nii pikk nimekiri kirjanikest, et võib tekkida küsimus, kas ma üleüldse midagi ise kirjutasin, aga tegevuse arengule aitab alati kaasa sellest rääkimine, ja raamatud on kirjanike lemmik-teema.

Täna Kate Riordani, kes rääkis Les Senteursi parfüümidest ja aitas mul sündmustikku arendada. Judy Astleyd, kes tuli minuga Les Senteursi kaasa ja esitas kasulikke küsimusi. Reisikaaslast ja head kuulajat Jo Thomast, kes viis mu kirjanike puhkekodusse kaunis Lääne-Walesis (ning tegi süüa ja ajas asju), kus selle raamatu tegevustik viimaks paika klõpsas. Samuti AJ Pearce'i, kelle juuresolekust piisas ime kordasaatmiseks!

Täna Jill Manselli erialateadmiste eest ja Elizabeth Lindsay, kes teadis palju advokaatide mõjuvõimust.

Minu seljataga oli imetore kirjastuse Penguin Random House meeskond. Suur tänu suurepärasele, loominguelsele ja kaastundlikule (rääkimata tema karmimatest omadustest!) toimetajale Selina Walkerile. Aitäh Cassandra Di Bellole kirjanduslike nõuannete ja Celeste Ward-Bestile geniaalse turunduse eest; Jaqueline Bissettile ja Ceara Elliotile, kes kujundasid selle raamatu imekauni kaanepildi; Linda Hodgsonile ja Helen Wynn-Smithile, kes tagasid, et mu raamatud tõepoolest ka lugejani jõuaksid. Täna müügimeeskonda, kuhu kuuluvad Mat Watterson, Claire Simmonds, Laura Garrod, Sasha Cox ja Kelly Webster. Ning ikka ja alati armastatud Charlotte Bushi. Oleme kaksikümne aastat koostööd teinud ja see on alati olnud suurepärane!

Nagu ikka, täna Richenda Toddi, kes oli minu esimese raamatu keeleteoimetaja ja on nüüd peatoimetaja. Ta saab endiselt minu naljadest aru! Ja kahtlemata maailma parimat agentti Bill Hamiltoni. Selles pole küsimustki.

Lõpetuseks täna oma perekonda, kes on minu jaoks alati üli-tähtis. Aitäh teile!

Kallile sõbrale Jo Thomasele,
kellega jagasime palju imetoremaid huviretki,
puhkusi kirjanike puhkekodudes,
nädalalõppe tervisetaludes ning roosa veini pudeleid!
Aitäh sulle!

Proloog

Kakskümmend kolm aastat varem

Caro tõmbas dressipluusi üle põlvede ja mõtles, et temast oleks arukas varakult õhtule jääda. Ta oli hüvasti jätnud sõpradega, kellega ta siit mitte kaugel oli teinud mõned napsid ning tellinud hommikul kella viieks takso, mis pidi viima ta peatuskohast selle Kreeka saare teisel küljel asuvasse sadamasse, kust ta läheb mandrile minevale praamile ja sealt edasi lennukile.

Öö oli sume, putukad sumisesid ja lained loksusid lummavalt. Mere kohal säras hiiglasuur kuldne kuu nagu latern. Kaljujalamil õitsesid täidisõielised kibuvitsad ja aeg-ajalt pudenes neilt tillukesi lõhnavaid kahvaturoosasid kroonlehti. Caro ei suutnud end sellest veel lahti rebida.

„Kas sul on midagi selle vastu, kui sinuga ühinen?“

Caro võpatas kergelt. Ta ei näinud meest, aga too oli meeldiva häälega ja sõbrad olid suhteliselt lähedal, nii et Caro tundis end turvaliselt.

„Lase käia,“ ütles ta.

Veidi aega vaikisid mõlemad. Caro polnud uje, aga tajus, et temaga ühineda otsustanud mees on nägus. Mitte et ta toda üksikasjaliselt näinuks – selleks oli liiga pime. Aga mees oli pikka kasvu ja hea kehaehitusega. Caro vaatas vilksamisi mehe poole ja nägi, et tollel on jõuline nina- ja lõuajoon – hea profiil.

„Üks, millest ma puudust tundma hakkam,“ ütles mees, „on Kreeka saarte lõhnad. Kibuvitsaõied – eriti siin ja praegu – lõhnavad meeltülendavalt.“

Caro oli üllatunud. Ta pöördus mehe poole ja üritas pimedas tolle nägu näha. Ka talle meeldisid lõhnad, aga tundus, et ta sõpradel puudub haistmismeel ning nad ei suuda tunda ühtki lõhna, mis pole pärit lennujaamas müüdavast pudelist.

„Mehed ei pane tavaliselt lõhnu tähele,“ ütles ta. „Arvan, et nad rikuvad oma haistmismeele jäädavalt, kui liialdavad kooliajal Lynxi deodorandiga.“

Caro kaaslane naeris. „Minu nimi on Xander ja Lynxist hoolimata huvitavad mind parfüümid,“ ütles ta. „Sinu oma on hea lõhnaga.“

Caro nihkus mehest veidi kaugemale, teadmata, mida selle peale kosta. Ta kasutas parfüümi ainult erilistel puhkudel, sest ainus lõhnaõli, mis talle tõepoolest meeldis, oli too, mida oli kasutanud ema, ja see oli hirmkallis. Carol polnud seda kuigi palju järel, aga täna õhtul oli ta seda kasutanud, sest lootis, et saab sünnipäevakingiks uue pudeli. „Mina olen Caro.“

Mees pidas ennist öeldut ilmselt veidi veidraks, sest ta tegi teist juttu. „Kust sa pärit oled, Caro?“

„Londonist,“ ütles naine. „Ja sina?“

„Põhja-Šotimaa kolkast Glen Liddellist.“ Xander ohkas. „Aga tahan maailma näha, enne kui koju lähen.“

Ilmselt seepärast, et öö oli pime ja lummas, ei suutnud nad vestlust lõpetada. Xander rääkis, et tahab parfümeeriat õppida, aga tema isa ei taha sellest kuuldagi. Naine jutustas, et talle käiakse peale, et ta ülikooli läheks, aga ta pole kindel, et ta seda tahab. Nad rääkisid muusika-, raamatu- ja filmieelistustest. Mõnikord olid nad ühte meelt, mõnikord vaidlesid ja kaitsesid oma ebaharilikke huve. Aga Caro ei tundnud kordagi, et peaks mõne veidrana tunduva maitse-eelistuse maha vaikima. Ta teadis, et Xander ei mõista teda hukka ja et mehel võib olla sama huvi.

Äkki nägid nad rannale lähenevaid autotulesid. See oli takso. Koit oli peaaegu käes ja Caro pidi minema.

Teel taksoga sadamasse oli Carol pisar silmas. Ta oli kohtunud mehega, kellega tal oli täiuslik klapp ja nad polnud kontaktandmeid vahetanud. Kuidas ta selle oli unustanud? Ja kas ta kahetseb seda surmatunnini?

Esimene peatükk

„Haagissuvila,“ ütles Caro naisele otsa vaadates ja püüdis hääle tundetuna hoida. See polnud isegi kena haagissuvila. Selle korpus oli plastist ja vana vaipkate haises.

„Jah, palun vabandust,“ ütles naine, kes oli Carole tema uue ajutise kodu kätte näidanud. „Meil on suvemaja, aga elamiskõlblikuks muutmiseks vajab see remonti. See oli välja üüritud ja on veidi laokil.“

Caro arvates polnud end Heatherina tutvustanud naise hääl piisavalt vabandav. Lahke käitumise ning halliseguste juuste ja korralikult lõigatud soenguga naine oli varases keskeas, aga tal polnud aimugi – ei saanudki olla – kui suurt pettumust majutus Carole valmistas.

Tööintervjuul, mis oli toimunud ühes Londoni hotellis, oli juttu olnud tüüpilisest Šoti mägionnist, mis oli Carole silme ette mananud madala kivi- või õlgkatusega kivimajakese. Tal oli Šotimaast ja õlgkatustest ainult ähmane ettekujutus, aga ta arvas, et see näeks armas välja, ning peaaegu haistnud turbasuitsu ja võib-olla ka põlevate männihalgude lõhna. Kui proua Leonie Gordon end töövestluse alguses tutvustas ja palus end Lennieks kutsuda, oli Caro ta kenaks inimeseks liigitanud ning vestlus oli möödunud soojas ja sõbralikus õhkkonnas. Haisev haagissuvila ei käinud kokkulepitu hulka.

„Jätan su end sisse seadma,“ ütles Heather, kui oli lävelt haagissuvila sisemuse pealiskaudselt üle vaadanud. „Pärast tule majja šerri jooma. Murdo joob seda alati kella kuue ringis. Kui veab, on kõik kodakondsed kohal ja saad kõigiga tuttavaks. Kuigi ma ei tea, kas Alec tuleb. Ta on ära. See on üks põhjus, miks suvemaja pole valmis. Kas kohtume poole tunni pärast? Kas sellest ajast piisab?“

„Arvan küll,“ ütles Caro. Ta oli masenduses. Ta teadis, et ilmselt on põhjus pikas reisis ja raskes hüvastijätus tütre Posyga, aga lootis südamest, et siiatulekuga polnud ta teinud kohutavat viga. Samas oli see kõigest kuuajaline töötas. Selle aja suudab ta ju välja kannatada?

Caro katsus voodiriideid veendumaks, et need pole niisked, ning juurdles, kas teha haagissuvilast pilt ja saata see Posyle või mitte. Ta kahtles, kas haagissuvilas üldse on levi ja ilmselt ei saa ta sõnumit niikuinii kohe ära saata, aga vähemasti olid voodiriided kuivad ja pilt ajaks tütre naerma. Posy teadis, et ema oli vastu võtnud töötasa Šotimaal eaka härrasmehe seltsilisena (eelkõige selleks, et takistada tollel pahandust tegemast, nagu vanahärra tütar Lennie oli öelnud). Caro oli alati olnud piisavalt auahne, et vastata ajakirjas *The Lady* ilmunud kuulutusele, pealegi oli ta tahtnud teha Posy Austraaliareisi ajal midagi täiesti teistsugust, et ei tunneks end üksildasena Londoni paatmajas, kus nad tütreaga elasid.

Carole polnud pähegi tulnud rääkida tütrele teisest põhjusest, miks ta selle töötasa oli vastu võtnud, sest ei tahtnud seda endalegi tunnistada.

Kuna ta ei suutnud leida endas piisavalt indu lahtipakkimiseks, tegi Caro end esinduslikuks, enne kui läks suurde majja, nagu ta oli hakanud sellest mõtlema. Ta ei läinud nii kaugele nagu töövestluseks valmistudes (seelik, pika säärega saapad, föönisoeng ja mõned heledamad triibud tumeblondides juustes). Aga ta veendus, et teksapüksid oleksid puhtad, meik enam-vähem korras ning juuksed, mis ilma juuksehoolduseta kiskusid alati krussi, kõvasse krunni kinnitatud. Ta pani kampsuni peale lemmikkašmiirpontšo, milles ta

end alati mugavalt tundis, lisaks oli ta veendunud, et Šotimaal on aastaringselt jahe. Kuigi käes oli aprill, olid ilmad talvised, aga hiiglaslike rändrahnude jalamil kössitavatel kolletunud kilpjalgadel oli näha esimesi häbelikke kevademärke. Caro kavatses hiljem Posyle kirjutada, et kauged mäetipud on veel lumised. Siia tulles oli ta nagu eelmisse aastaaga tagasi läinud ja rõõmustas kaasavõetud kampsunite üle.

Teel peamaja poole uuris Caro hoonet ja mõtles, kuidas seda Posyle kirjeldada. Ta polnud päris kindel, et kahekümneaastane Posy mõistaks, kuidas üks Šotimaa rüütlimõis peab välja nägema, aga kavatses anda sellest tütrele hea ettekujutuse. Sõnum võiks välja näha nii: „Kujutle torniakendest välja lendavaid tontlikke musti linde, nüüd jäta linnud ära. Maja on üüratult suur, hall ja tornidega, ega näe kuigi hubane välja.“

Caro lootis, et majas võtavad teda vastu luitunud šotiruudulised vaibad, hirvepead seintel ja hiiglasuur kamin, milles põleb tuli. Tal poleks midagi isegi selle vastu, kui kamin suitsu sisse ajaks. Ta lihtsalt pidi elavat tuld nägema. Caro alalises elukohas – vanemate telt päritud pargasel Canary Wharfis – polnud ühtki lahtist küttekollet ja naine pidas seda üheks paatmajas elamise miinuseks. Selle puudujäägi tegi ta tasa ohtrate küünaldega.

Nüüd soovis naine, et oleks kahe kudumikihi peale tõmmanud mantli ja pannud kaela salli – sest nagu tema isa oleks öelnud, ajas sinne tuul sea püsti. Caro lootis, et ei pea vastama liiga paljudele küsimustele. Ta ootas küsimusi Lennie isalt Murdolt, aga ei tahtnud, et ka teised teda pinniksid. Polnud midagi häbiväärset selles, et ta oli töötanud kaupluses müüjana ja lahkunud põhjusel, et pood likvideeriti, aga see ei kõlanud kuigi innustavalt. Samas oli ta seltsidaami jaoks paljuski täiuslik valik. Ta oskas mängida bridži ja malet, oli üpris hea kokk (tema munaputru pidasid paljud täiuslikuks ja ta teadis, et see on üks Murdo lemmiktoite) ja töövestluse ajal oli Lennie talle öelnud, et tal on meeldiv hääl. See tuleb kasuks, kui ta väikest trükki kehvalt nägevale Murdole ajalehte ette loeb.

Vanahärra lemmikrubriik oli lugejakirjad, kus ta sai vastavalt kirja sisule sülitada tuld ja tõrva, hüüatada, noogutada või mühatada. Caro oli esimese katse läbinud ja nüüd, kus tal oli Lennie heakskiit, kohtub ta mehega, kelle arvamus tõepoolest loeb. Caro tagus hirvepead kujutava koputiga jõuliselt uksele.

Heather tegi ukse lahti ja lasi Caro meeldivalt šotipärasesse fuajeesse. See oli avar ruum ja jättis mulje, et on mitu sugupõlve samasugusena püsinud. Seintel olid loodetud hirvepead – kahtlemata olid need ammu surnud esivanemate jahitrofeed, ja rebendid viledaks kulunud šotiruudulistel vaipadel olid teibiga kokku tõmmatud. Viimase lihvi Šoti mägismaa õhustikule andis turbasuitsu hõng, millest kõik oli läbi imbunud. Caro ohkas vaikselt ja õnnelikult. See oli täpselt see, mille pärast ta oli rohkem kui kuussada kilomeetrit põhja poole sõitnud.

Mööbel oli pärit eri ajajärkudest, aga miski polnud uus. Kohalt, kust nahktugitooli katte parandamiseks kasutatud teip oli lahti tulnud, tungisid välja jõhvid – ilmselt parandati siin kõike teibiga. Caro tahtnuks kauem ringi vaadata, aga nähtavasti oli Heatheril mujal tegemist.

„Tule,“ ütles naine järsult. „Murdo on elutoas. Mine ja tutvusta end, sel ajal kui mina napsid toon.“

Aga kuna Caro oli siin palgaline, mitte külaline, ei jäänud tal muud üle, kui kuuletuda, kuigi see oli viimane, mida ta teha tahtis. Ta polnud uje, aga kohtumine tulevase tööandjaga ilma mingi puhvrita ajas talle hirmu nahka. Kuigi naine igatses lähemalt uurida raamitud vanu maakaarte ja perekonnaportreid, ei saanud ta ilmselgelt viivitada. Ta hingas sügavalt sisse ja läks edasi.